

6 A TEREK ÜZENNEK | 14 UMBERTO ECO | 18 ÁZSIAI HŐSIDŐK

új város

XXVIII. évfolyam
5. szám
2016. május
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

**KÖZÜNK VAN
EGYMÁSHOZ**

Magyar Örökség díj a
népeket összekötő
szolgálatért

	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Sviat fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncmanila@skynet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Svijet novisvijet@novisvijet.net
	India: Living city indiaczf@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfemwarszawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida Cifenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujasis Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet novisvet@kc.org.rs
	Szlovákia: Nové Mesto novemesto@nexta.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolare.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 **Fényháló**
Téglásy Klára
- A családi élet: öröm**
Prokopp Katalin
- Kéznefogva ballagunk**
Csikné Sisák Zita
- Brüsszel után**
Dreiszker Zsóka

Interjú

- 6 **Terek, épületek üzenete**
Tóth Judit

Nézőpont

- 8 Szalamin Edit
Farkas Teodóra
Elena Granata

Fókuszban

- 10 **Amit kaptunk, továbbadtuk**
Prokopp Katalin

Társadalom

- 14 **Egy utolsó nagy európai**
Paksy Eszter

Aktuális

- 16 **Mária jelenléte lehetünk**
Ferenc pápa

Színes riport

- 18 **Hősidőkre emlékezünk**
Összeállította: Prokopp Katalin

Lelkiség

- 20 **A sivatagból az erdőbe**
Összeállította: Reskovits Ágnes
- 21 **A halálnál is erősebb**
Chiara Lubich
- 22 **A másik hazája az én hazám is**
Fabio Ciardi

Az ige élete

- 23 **A konyhaablakból**
Állandó megtérés
Divatos nadrágok

Velünk történt

- 24 **Az egyházhoz tartozom**
Thérèse G.

Életmód

- 26 **Hamis optimizmus**
Pasquale Ionata
- Pozitív látásmód**
Ezio Aceti

- 27 **Ne álljon közénk a mobil**
Maria és Raimondo Scotto

Mese

- 28 **Barátság a padon**
Mariateresa Franzina

Kultúra

- 30 **Testvér**
Körmendy Imre, Körmendyné Érdi Mária
- Varázserintés**
Antal Gergely
- Szunnyadó álmaink**
Göbel Gergely
- 31 **Okos kavics**
Vittorio Sedini

SIVATAGBA KÜLDÖTTÉK

A hetekben olvastam Kurt Benesch *A sivatag szentje* című, regényét Charles de Foucauld életéről. Évek óta vonz személye, útkeresése, mely több mint egy évszázad távlatából is aktuális és inspiráló. Charles fiatalkorától kezdve nem környezete – a francia arisztokrácia, a katonaság, vagy később a trappista kolostor – elvárásainak akart megfelelni, hanem kereste a választ a gyarmatosítás kontextusában arra, hogyan lehet megmenteni a kultúrák találkozásakor az egyes ember istenarcúságát, főként a hátránnyal indulók esetében. Utolsó éveit a tuaregek között töltötte a sivatagban, minden erejét, még életét is értük adta, és főként azért, hogy a nyelvüket és kultúrájukat közvetítő szótárat megírja. Eltökéltége példa arra, hogy mi is újra és újra megkérdőjelezzük, a jó utat járjuk-e személyesen és együtt egy sokszínűen egységes világ felé, és éberren öröködjünk-e, nehogy az önző, kényelemre törekvő mentalitás hasson ránk. Hol a mi Szaharánk? – kérdezhetjük magunktól.

A Fokoláre Mozgalom római közössége felvállalta a sokféleségből adódó nehézségeket, amikor máriapoli találkozójukat nem a fővárosból kimenekülve, hanem a városközpontban tartották, több mint száz kisebb-nagyobb alapítvánnyal, szervezettel együtt, hogy a Föld Napja alkalmából tartóra tegyék azt a sok jót, amit a teremtés védelmében és az átfogó szemléletű ökológia érdekében végeznek. A *Laudato si'* enciklika megjelenése óta nem titok, mennyire a szívén viseli Ferenc pápa ezt az ügyet, de nagy meglepetést és örömet szerzett a rendezvény résztvevőinek április 24-i látogatásával. Jorge Mario Bergoglio nem oktatni ment, hanem találkozni és meghallgatni. Meghallgatta néhány résztvevő tanúságtételét a társadalmi problémák terén vívott küzdelmeikről, és ezeket beengedte a szíve mélyére. Így az előkészített szöveget félretéve, a hallott történetekből kiindulva szólt a jelenlévőkhöz: „Ti fogjátok erdővé alakítani a sivatagot, ti mindannyian...” A sivatag pedig a körülmények, például amelyek a tapasztalatokban elhangzottak: a börtön, a szerencsejáték biznisz és a fegyverkezés... Ferenc pápa egy nyelvészeti adalékkal is biztatott, hogy ne féljünk

commons.wikimedia.org

Foucauld testvér kapocs volt a kereszténység és a sivatag népei között.

a konfliktusoktól: „Egyszer valaki mondta nekem (...), hogy a konfliktus szó kínaiul két jelből áll: az egyik azt jelenti: »kockázat«, a másik: »lehetőség«.”

Maria Voce az Osservatore Romanónak adott interjújában aláhúzta: „Megérintett, milyen erővel hangsúlyozta, hogy az igazán fontos az, hogy az életet vigyük. Ne programokat szervezzünk, hogy mint kalitkákba, ezekben zárkózzunk, hanem keressük az életet a maga valóságában, rendezetlenségében és a konfliktusaival együtt. Ne féljünk, nézzünk szembe a veszéllyel és használjuk ki a lehetőségeket. Ahhoz, hogy a szívünkkel ismerhessük meg a valós életet, közel kell mennünk hozzá. Csodák születhetnek ebből: a legkülönbözőbb sivatagok változnak erdővé. Ferenc pápa szavaiból erő sugárzik. A szívünkbe és az eszünkbe vésődnek hasonlatai. Különbözők együtt: különböző emberek, csoportok, egyesületek. Ezt sokszor elismételte, mert ez az, ami tetszik, és ami örömet okoz neki. Mert ahogy a pápa mondta a jelenlévőknek, »mindannyiunkban van valami, ami közös, mindannyian emberek vagyunk, az emberségünk miatt lépünk oda a másikhoz, hogy együtt dolgozzunk.«” (Ferenc pápa beszédéből a 20. oldalon közlünk részleteket.) ■

Fényháló

Rómában 2016. április 1–3-ig a Fialok az Egyesült Világért Mozgalom, Az Új Emberiség Mozgalom, valamint az UNESCO-ban működő New Humanity csoport 900 fős nemzetközi találkozót szervezett „Fényháló – hogy a Föld lakható legyen” címmel, és „A város” alcímmel. A résztvevők fele 30 év alatti fiatal volt. A téma: a város, mint közös életterünk, ahol az emberek találkoznak egymással, megosztják örömeiket, küzdelmeiket, és együtt néznek szembe a jelenkor kihívásaival: a szegénység, a szegregáció vagy a környezeti problémák kérdésével.

Szakemberek előadásai, életrevaló módszerek, eljárások ismertetése, rendkívül komoly, megrázó tanúságtételek, csoportmunkák és beszélgetések váltogatták egymást. A reményt adták át, ezt hoztuk haza, és annak bizonyosságát, hogy a Jóval le lehet győzni a Rosszat, ha összefogunk, tevékenykedünk, dolgozunk, mert Isten itt van már közöttünk. Hazánkból egy tíz fős csoport vett részt ezen a rendkívül előremutató kongresszuson. ■

Téglásy Klára

© Depositphotos.com/ Andres Rodriguez

A családi élet: öröm

Április 8-án mutatták be a Vatikánban Ferenc pápa *Amoris laetitia* (A szeretet öröme) kezdetű apostoli buzdítását, mely a két családshínódu-son kikristályosodott gondolatokat tükrözi. A dokumentum pozitív szemmel tekint a házastársi szeretetre és a családra. A házasságot megalapozó szeretetről szent Pál Szeretethimnuszának elemzésével szól. Konkrét útmutatásokat is ad a családoknak, melyekből érződik a lelkivezetés során szerzett nagy tapasztalata. A pápa decentralizáló módon, helyi szinten várja a megoldásokat.

A sajtóbemutatón felszólalt egy egyetemi tanár házaspár is. Elmondták, hogy nagyon megható és örömteli volt számukra elolvasni a pápai tanítást, amely a családról szólva a lényegre mutat rá, s teszi mindezt közvetlen, egyszerű, mindenki által érthető nyelven. Mondhatnánk, hogy nem a „szakmának” íródott a dokumentum, hanem az „életnek”; mindenkinek, aki így vagy úgy, de része egy családnak. Mintha a pápa azt mondaná: álljunk meg egy pillanatra, hagyjuk magunk mögött a zajt, a rohanást, a gondokat, a bennünket elárasztó zsvajt, és próbáljuk meghallani, mit akar mondani nekünk az életünk, mi történik bennünk, mi mozgatja a szívünket. Ebben a hallgató odafigyelésben ugyanis megtanuljuk észrevenni az Úr jelenlétét, aki megszenteli életünket. A pápai buzdítás nyelve is magával ragadó; ahogy a Miano házaspár megfogalmazta: egyszerre finom és szigorú, gyöngédség és csodálat hatja át. ■

Prokopp Katalin

KézenFogva Ballagunk

Május a középiskolai ballagások hónapja is. A népszerű szokás a nagybetűs életbe való kilépés ünnepe. Ilyenkor a ballagók hagyományosan a vállukra veszik a tarisznyát, benne a szimbolikus útravalóval, kezük pedig tele van virággal, plüssökkel, lufikkal, amit szeretteiktől kapnak. A *KézenFogva Alapítvány* hagyományteremtő céllal indított kezdeményezése arra hív, hogy elsősorban ne teli kézzel, hanem sokkal inkább teli szívvel induljanak útnak fiataljaink. Az alapítvány 23 éve dolgozik a fogyatékos emberek és családjaik életének élhetőbbé tételéért. Többek között a megváltozott munkaképességű, sérült fiataloknak segítenek munkához jutni és így önálló életet kezdeni.

A *KézenFogva Ballagunk* alapötletét az adta, hogy évente közel 70 ezer diák végez az ország középiskoláiban, s ha ebből csak 5, 10 vagy esetleg 100 úgy gondolná, hogy a jelképes ajándékok, virágcsokrok értékét vagy annak egy részét egy maradandóbb célra fordítaná, már az is jelentős segítség lenne a fogyatékkal élő támogatottaknak. „A ballagás az egyik legfontosabb lépés a felnőtté válásunk felé. Felelős, szolidáris felnőttként szeretnénk élni. Köszönjük, hogy támogattok ebben a célunkban” – írják a programhoz csatlakozó gimnáziumok diákjai, s egyúttal adományozásra kérik rokonaikat, ismerőseiket. Adományozás a honlapon keresztül lehetséges, ahol az adakozók neve mellett személyes üzeneteiket is olvashatjuk, valamint a gyűjtés aktuális összegéről is tájékozódhatunk. Nagyszerű alkalom ez a fiatalok számára, hogy nagykorúságuk első lépéseként segítő kezet nyújtsanak hasonló korú, de nehézségekkel küzdő sérült társaiknak. Csatlakozási lehetőség a kampányhoz: www.kezenfogva-ballagunk.hu ■

Csikné Sisák Zita

commons.wikimedia.org

Brüsszel után

A 2016-os tavaszi szemesztert Belgiumban töltöm Erasmus ösztöndíjjal, alig egy órányira lakom Brüsszeltől. A március 22-e is csak egy szokásos keddként indult számomra, egészen addig, amíg meg nem láttam anya aggódó sms-ét. Amikor megnyitottam a hírportálokat, és értesültem a brüsszeli terrortámadásról, teljesen megdöbbentem. A kisebb sokkon kívül nekem nem esett bajom, de képtelen voltam bármi értelmeset csinálni. Agyam lefagyott, tehetetlenül és értetlenül álltam a tényekkel szemben. Végül a délutánt a barátaimmal töltöttem, ami segített és megnyugtató. Hírt kaptam az ismerőseimről is, akik mind jól voltak, bár néhányuknál hajszálon múltott, hogy nem aznap utaztak a Bruxelles-National repülőtérre, sőt, az egyik belga lány az egyetemről éppen ott volt, és csak pár méteren múlt az élete. Amit itt Namurban érzékelünk, az annyi volt, hogy elmaradt az aznapi tavaszköszöntő egyetemi buli, és a város tele volt aszfaltkréta rajzokkal, mécsesekkel és virágokkal. Ezek a hírek is megerősítettek abban, hogy nem lehet tudni, mikor virrad fel az utolsó nap, de erre nem a félelem és a bizalmatlanság a válasz, hanem a tudatosság, hogy minden napból kihozzuk a maximumot, próbáljunk meg egy jobb világot teremteni magunk körül, akkor is, ha csak pár percig tart törekvésünk hatása. Mert az első reakció persze a félelem, a düh, az értetlenség és a bosszúvágy, de ha jobban belegondolunk, pont ezek az érzések vezettek oda, hogy fiatal, hazátlan fiúk felrobbantsák magukat egy nemzetközi repülőtéren... Szóval igyekszem az apró pozitívumokra koncentrálni, megélni a pillanatok, minél több különböző kultúrájú és nemzetiségű emberrel beszélgetni, és próbálok megérteni, ami körülöttem történik. ■

Dreiszker Zsóka

hu.wikipedia.org

Ha jól tudom, mindig is városlakó voltál, egészen pontosan Budapesten éltél. Hogy tekintesz erre a városra, utcáira, tereire, épületeire, de ezúttal nem szakmai, hanem személyes szempontból?

Az elmúlt évtizedekben a főváros több kerületében laktam, jártam iskolába, és dolgoztam. Ezek a környékek, mint személyes és személyekhez kötődő élmények élnek bennem. A Bartók Béla úti ház körül a Schmidt kastély rejtelmes kertje, a Ménesi út szánkópályája (autóforgalom még nem volt), a Gárdonyi téren az iskola előtti átkelőnél a pedellus, aki megállítja a forgalmat, s átsegíti biztonságban a kisiskolásokat. Kőbányán, a Szent László templom előtti téren beszélünk először nagy izgalommal az új pápáról, Karol Wojtyláról.

Ugyanakkor a városok terei a közösségi élet színterei is az emberek életében. Ez Budapestre is igaz?

A közterületek – utcák, terek, parkok, patak- és folyópartok – többféle célt

Terek, épületek üzenete

szolgálnak, de az egyik legjelentősebb éppen az, hogy helyet adnak a találkozásoknak és az ünnepeknek, a népes rendezvényeknek. Idén, a forradalom 60. évfordulójára emlékezve nem feledkezhetünk meg arról, hogy egy nép szabadságvágyának kifejezésére is az utcák, s még inkább a terek szolgáltak.

Egy személyes beszélgetésben az emberi életúthoz hasonlítottad az épített környezet térszerveződését. Kifejtenéd ezt?

Az ember hosszú útra indul életével, amikor megszületik, s azon belül akár többször fizikai értelemben is, s az út egyes szakaszain fel-feltűnik egy cél – a fizikai utakon gyakran egy épület: kastély, kúria, valamilyen középület, vagy egy templom. Ennek képe betölti, meghatározza

Körmendy Imre nagycsaládos édesapát, nagyapát és szakembert kérdeztük városról, térről és az ehhez kapcsolódó gondolatairól.

az út látványát, például az út fölött összeérő, egymásba omló fasorok, lombzat alkotta szűkület meghatározza annak egész távlatát és panorámáját. Ez érzelmi síkon életünk egyes szakaszainak sötétje, alagútja is lehet.

A középület vagy célépület előtti teresedés, a tér fokozhatja a látvány erejét, mert egy tág, napsütötte térség, s az abból feltűnő, kirajzolódó épületek ragyogása teljesebbé teszi, teheti a vonzást.

Aztán a tereken majd minden esetben létezik egy továbbvezető út, esetleg hamarosan feltűnő újabb célponttal, reménységgel, hogy megérkezünk. Ez a rész cél vonz, reményt ad, bizalmat kölcsönöz, erőt ad mindenkinek. Ezek a terek és épületek olyanok, mint az életünk: az érettségi, egy nyelvvizsga, egy nehéz szigorlat, a mestervizsga, egy premier, az első fellépés, a párválasztás, a házasságkötés, a gyermekek megszületése tölti be ezt a szerepet. Gyakran csak addig „látunk”, tekintünk („Csak ezen legyek túl!” – sóhajtjuk, gondoljuk). S olykor ezek a célok elfeledtetik velünk igazi, végső célunkat.

Ha van egy-egy épület előtt kibillenő, gellert kapó, elkanyarodó út, az emlékeztethet bennünket arra, hogy van tovább: van tovább az örömeiből és a reménytelennek tűnő helyzetekből is.

Vannak nálunk is ilyen jellegű utak?

Igen, még pedig szép számmal, például a Szombathelyről Kőszegre vezető út több kastélynak, kúriának fut neki, majd vesz előttük kettős kanyart, s megy tovább. A legjellegzetesebbek a Szent Imre herceg útja a Béke térnél, majd a Hunyadi út Gencsapátiban. Látványosabb esetei ennek a formának a római Szent Péter székesegyház előtti tér, amire a Via della Conciliazione elegánsan rávezet, de Bernini kolonnádjai előtt az autósforgalmat elterelik, az nem léphet be az ünnepélyes térre. Hasonlóképp az esztergomi bazilikára hosszú kilométereken át vezető út közeli szakasza, a Dobozy Mihály út a térhez közelítve elkanyarodik, s a hatalmas tér egyik oldalán

A Kormány család albumból (3)

A terek és épületek emlékeztetnek arra, hogy van kiút a reménytelenségből.

(a tér központi részénél egyre mélyebben) fut tovább a város Várhegy alatti része felé.

Merre vezet végül az út? Hogyan és hová érkezünk?

Egy épület előtti lépcsőzet, amit többen a hatalom kifejezéséként is értelmeznek, segíthet bennünket megérteni, hogy az igazi megérkezés csak gyalogosan történhet, hogy le kell szállnunk a lóról, kiszállni a hintóból vagy az autóból, hogy megérkezhesünk. A végső megérkezés elővételezései ezek, hogy felkészülhessünk a szűk kapura, amin csak a semmi fér át. Ezt fejezi ki a zsidó bölcsesség: a halottas ruhának (a *tachrichim*nek) nincs zsebe, azért, hogy a halott ne vihessen magával evilági javakat a másvilágra. Nem a javak számításának ugyanis odaát, hanem az ember lelke. Az egyforma ruha és a javak nélküliség azt is kifejezi, hogy Isten előtt minden ember egyenlő. Egyszerűnek és makulátlanul tisztának kell lennie (a ruha anyagának), mert ezek jelképezik a tisztaságot, egyszerűséget és a méltóságot. Chiara Lubich is ezt húzza alá: „Az odavezető út szűk: csak

a semmi fér át rajta.”¹ Weöres pedig így fogalmaz *Vetkőzés* című versében: „Képességeid a paripák, melyek a végső házig visznek; de a házba csak úgy tudsz belépni, ha fogatod kívül marad. Minden képességnek mérete van; s a végső kapun csak az fér be, ami mérhetetlen: a lélek maga.”

Emlékszel arra a helyre, útra, térre, ahol formálódni kezdett benned ez a felismerés, gondolat, a fizikai és a lelki valóság ilyen összekapcsolása?

Sokan azt állítják, hogy az emberi emlékezet igazán helyekhez kötött, nem az időhöz. Mások meg arra figyelmeztetnek, hogy sokszor a nyaraláson, távoli tájakon ismerünk fel valamit, amit már otthon is átéltünk. Velem, velünk is így esett. Feleségemmel Castel Gandolfóban jártunk egy találkozáson. Hamarabb érkeztünk, s egy városszéli kis téren leültünk a templommal átellenben, a keresztút kőből épült állomásai tövében, és hosszan, nagy nyugalomban beszélgettünk. Az a tér, az a hely indította el bennem, bennünk e gondolatokat, s az évek érlelték, nyomatékossították. Az életünkben legutóbb beállott változások: a nagyszülőség, a nyugdíj-közeliség is tovább gazdagították e megsejtést. ■

¹ Chiara Lubich: Nem jut be. In. *Elmélkedések*. Új Város, Bp., 2008. 23.

NÉPESSÉG

Vénülő Európa

Szalamin Edit

A demográfusok adataiból tudjuk, hogy a 17. sz. közepétől a 19. sz. derekáig tartó 200 esztendő alatt a világ lélekszáma a duplájára nőtt, és elérte az 1,2 milliárd főt. Ez a megduplázódás azután már 100 év alatt bekövetkezett, és a földlakók száma 1950-re meghaladta a 2,5 milliárdot, majd eljutottunk 2012-re a 7 milliárd fölé, és ebből a robbanásszerű növekedésből kezdetben még Európa is kivette a részét.

Ez a hallatlan gyarapodás nemcsak a fiatal nemzedékek földrészenként ugyan eltérő, de világméretben nagyon intenzív növekedésének köszönhető, hanem a várható élettartam jelentős növekedésének is. A demográfiai-gazdasági paradoxon működése következtében a gyerekek ott születnek nagy számban, ahol szegénység, sőt nyomor van, a gazdag országokban viszont kevés utód jön a világra. Az ENSZ 2013-ban közzétett előrejelzései szerint lassuló ütemben ugyan, de tovább nő a világ népessége, 2060-ra megközelíti a 11 milliárdot. Ebben a növekedésben az egyedüli kivétel a vén Európa, amelynek népessége egyre csökken, annak ellenére, hogy a múlt század derekáig sem a két világháború, sem a két véres totalitárius diktatúra nem tudta letörni az európai népek életerejét. A 70-es évek végétől kezdve azonban a növekedési ráta néhány év alatt a harmadára zuhant, pedig akkor még dübörgött a gazdaság, virágoztak az európai jóléti rendszerek, a neoliberais ideológia a média hathatós támogatásával térfoglalásban volt, az új eszmék azt hirdették, le kell bontani az emberi szabadságot akadályozó hagyományos értékeket, a kereszténységet, a családi, nemzeti kötelekeket. A teljes szabadságot, az egyén kiteljesedését ígérő liberalizmus büvöletében a demográfiai-gazdasági paradoxon akadálytalanul működhetett.

Napjainkban csak Írország, Franciaország, Svédország és Nagy-Britannia képes a népesség reprodukciójára, de köztudott, hogy az utóbbi háromban nagy számban élnek bevándorlók. A többi tagországban öregedő, fogyó népességgel kell számolni, ami könnyen belátható következményekkel járhat egész Európa számára. ■

KULTÚRA

Homlokomon két aranypánt

Farkas Teodóra

Április nyolcadika: nemzetközi romanap. 1971. április 8-án Londonban ült össze az első roma világtalálkozó, ahol megszületett a döntés a cigány himnuszról, zászlóról, sőt, még az abécé ideiglenes formájáról is. Számos országban szerveznek programokat e napon, azzal a céllal, hogy széles körben ismertté tegyék a roma közösségek kulturális értékeit, illetve felhívják a figyelmet e népet érintő rossz szociális helyzetre.

Filmvetítések, díjátadók, séták a nyóckerben, kiállítások, de még gasztroprogramok is várták a fővárosban az érdeklődőket. A Jezsuita Roma Szakkollégium kollégistájaként, annak szervezésében megtartott cigánypasztorációs szimpóziumon vettem részt, ahol többek között Balázs József, Borsodbóta plébánosa és Balogh Péter kaposvári káplán hangsúlyozta, mennyire fontos szolgálatot nyújtanak a kis vallási közösségek a helyi cigányság összefogásában, hitük megtartásában. A meghívott egyházi vezetők kiemelték a szegregáció veszélyeit, hogy így a cigányság még inkább hátrányba kerülhet. Komoly témák, komoly problémák, melyekről beszélnünk kell, és amelyek megoldásra várnak.

Fontosak azok a hétköznapi roma emberek, akik munkásságukkal, tevékenységükkel, egyéni és közösségben elért sikereikkel példaként szolgálhatnak. Az idén másodjára került átadásra az Aranypánt-díj, melynek célja az ő megismertetésük és megjutalmazásuk. Az elnevezés Péli Tamás festő mondatára utal: „Homlokomon két aranypánt van. Az egyik a cigányságom, a másik a magyarságom.” Este a Dürer-kertben a Cigánykerék rendezvényen hallhatunk cigányzenét, verset, láthattunk cigánytáncot.

Úgy gondolom, hogy a roma nap hozzájárulhat ahhoz, hogy közelebb hozzuk az emberekhez a számukra ismeretlen roma kultúrát, ez pedig elősegítheti az előítéletek enyhülését. A közös gondolkodás pedig javíthat az együttélés minőségén. Hétköznapi emberek sikereit bemutatva pedig láthatjuk, hogy a romák is nagyra teszik az országot, nem hiába lett a nap mottója: Roma nap – Magyarország nagy! ■

Középpontban a test

Elena Granata

Megtörtént Kairóban, majd szilveszterkor Kölnben és Münchenben is: fiatal nők teste váratlanul, de előre kitervelt szándékkal tettelegesség és erőszak tárgya lett. A tereken félelem és a mélységes elítélés uralkodott el. Kultúránk vívmánya, hogy a nők akár éjszaka és egyedül is szabadon közlekedhetnek, de talán túl természetesnek vesszük ezt.

Miféle rövidzárlat vagy ősi indulat tudta kirobbantani ezt a támadást a női test ellen? A testet nem véletlenül hangsúlyozom, ugyanis ez a fő kérdés. A test, és ahogyan az a nyilvánosság előtt megjelenik – akár férfi, akár női testről van szó –, valamint a szexualitás különböző kifejeződései, ma is gyenge és ellentmondásos pontjai a nagy vallási hagyományoknak (is). A test és a testi vágyak irányítására, megszelídítésére való törekvés – különösen a női test esetében – magában hordozza az erőszak és a frusztráció dimenzióját is. Ezzel szembe kell néznünk.

Nemcsak az iszlám kevéssé felkészült, hogy nyilvánosan foglalkozzon a női test szabadságának és méltóságának kérdésével. A többi vallásnak is el kell ismernie, hogy averzióval tekint a nőiesség, a nemzés és a szexualitás kérdésére. Abból a tényből, hogy Ferenc pápának újra és újra szót kell emelnie azért, hogy az anyák a templomban szoptathassanak, és hogy a templomokat ne a testi szükségletek híján lévő buzgólkodók, hanem mindennapi emberek töltsék meg, világossá válik, milyen hosszú út áll még előttünk.

Tiszteelve és szabadon hagyva, újra a középpontba kell kerülnön a test, a maga vágyaival és törekvésével, az élvezetek adásának és elfogadásának képességével. Ez az európai kultúra és a szabadságjogok lényegéhez tartozik.

A test tagadása vagy privát szférába szorítása veszélyes és erőszakos következményekkel járhat. A németországi események kapcsán egy algériai író véleménye, hogy itt a nyugati modernitás lényegét érintették, az agresszor nem látott mást, csak szórakozást. A nők a föld minden pontján hűsvér emberek, elbűvölőek és titokzatosak, szédítőek és izgalmasak, felszólalnak és számítanak a közéletben is. Ha ilyen nők lakják a földet, az a férfiak számára is egy jobb világ. ■

Fordította: Kovács Bertalan

Flickr/Carry Knight

hinet24.hu

Kontinensünkön kihívást jelent az elöregedés problémája.

Az Aranypánt-díjat idén Jónás Tímea osztályvezető főnővér kapta.

A test pozitív szemlélete kultúránk szerves része kell legyen.

© Depositphotos.com/ Bezuglov Andrey

AMIT KAPTUNK, TOVÁBBADTUK

A határokon átívelő szolidaritás 26 év elteltével is lavinaként ragad magával osztrák, magyar és kárpátaljai embereket, intézményeket.

Magyar Örökség díjban részesült nemrég egy olyan szervezet, mely a rendszerváltás óta sikeres nemzetközi szociális tevékenységet folytat. A díj indoklásában ez olvasható: „...az arra méltó *Egymásért Alapítvány* több évtizedes kárpát-medencei

karitatív szolgálata Magyar Örökség.” Március 19-én vette át az elnök, Nagy Mihály, és az alapítók, Várföldi Tamás és Várföldiné dr. László Mária a díjat, melyet idén rajtuk kívül egy alkotóközösségnek és öt személynek (közülük kettőnek posztumusz) ítéltek oda.

A Várföldi házaspárt a díj átvétele után, érdi otthonukban látogattam meg, remélve, hogy sikerül felfednem, mi a titka annak, hogy ők immár 26 éve töretlenül kapcsolják össze Ausztriát és Kárpát-Ukrajnát, miközben a korrupció és az adminisztráció (Tamás szavával elve „packázás”) miatt sorra maradnak el a segítő szervezetek, és csak az elmúlt évben 36 nyugat-európai és több magyarországi karitatív alapítvány mondta vissza Ukrajnával a kapcsolatot.

Kiket segítetek?

Tamás: Azokat a – főleg kárpátaljai – falvakat, ahol van magyar lakosság, természetesen falun vagy intézményen belül minden rászoruló. Az első években tavasszal és ősszel volt egy-egy nagy akció (összesen 23-szor), amikor 1000 karton ruha érkezett meg kamionokkal. Valamint minden évre jutott egy nagyobb projekt: egy iskola, egy óvoda, vagy egy orvosi rendelő építése. Az érdi intézményekbe, idősotthonokba, de az állam és

Teréz anya nővérei által fenntartott hajléktalan állomásra is sűrűn kérnek ágyneműt, felszerelést, vagy amikor egy családnak lakást találnak, mi költöztetjük ki őket, és adunk bútorokat is az induláshoz.

Marika: Gyakran kapunk ausztriai patikákból kiskanált, de még nem lejárt gyógyszereket. Egy pár tucat betegnek névre szólóan, bajaik alapján szortírozom a tablettákat, készítményeket. A legnagyobb részét kénytelenek vagyunk uniós területre, Erdélybe juttatni, Kárpátaljára csak kis mennyiségben, pedig ott nagyon drága, sokaknak megfizethetetlen az egészségügyi ellátás. Sok beteggel a kapcsolat már személyes jellegűvé vált. Mint azzal az idős hölgygel, akit még a tevékenységünk elején ismertünk meg. Úgy tűnt, hogy súlyos tüdőbetegsége miatt már csak rövid ideje van hátra. Még mindig él, hála a folyamatosan küldött gyógyszereknek, ami mellé persze az unokáinak is küldünk mindig ajándékot.

hu.wikipedia.org

Majnek Antal munkácsi megyéspüspök a Magyar Tudományos Akadémián megrendezett átadón felolvasott laudációja keretében megkísérelte összefoglalni a 26 év folytonos segítségét. Ebből idézünk:

Az *Egymásért Alapítvány* már 1990-ben bekapcsolódott Kárpátalja újjáépítésébe: a szegények megsegítésébe, a magyarság intézményeinek felépítésébe, renoválásába és berendezésébe. A két nagy árvíz alatt rögtön hozták kamionszámba az ágyakat, takarókat, ruhaneműt, élelmiszert és más szükséges dolgokat. A nem létező szociális háló pótlására számos embernek segítették gyógykezelését vagy műtétét. Kórházaknak nyújtottak támogatást kötszer, gyógyszer, orvosi műszerek és segédeszközök, betegágyak formájában. A teljesség igénye nélkül próbálok bemutatni, hogy Marika és Tamás szeretetszövetsége, barátságuk az osztrák Gerti Marcharttal, majd utódja, Erich Steiner és számos segítőtjük önzetlen, közös munkája Isten segítségével és áldásával mit hozott létre: 12 óvoda felépítésében működött közre az alapítvány, s azóta is rendszeresen támogatja őket játékokkal, könyvekkel és a gyerekek étkeztetésének biztosításával. Őt iskola felépítésében és berendezésében vettek részt, s számos diákot segítenek ösztöndíjjal a továbbtanulásban... Rendszeresen segítik élelmiszerral, ruházattal, gyógyszerrel a rászorulókat, az óvodákat, a gyermekotthonokat. Orvosi rendelőket építettek. Pékség létesítését segítették, parasztgazdákat támogattak indító tőkével, akik ellenszolgáltatásként terményeikből adtak a szegényeket étkeztető ingyenkonyháknak, szociális intézményeknek.

Tevékenységüket elsősorban Kárpátalján végzik a rászorulókat javára, de Magyarországon és más határon túli területeken is segítenek, pl. árvízkatasztrófák esetén, főleg Erdélyben.”

A projektet nem íróasztalnál találták ki, az alapítók nagylelkűsége személyes életükből indult:

„1987-ben Marikának súlyos bénulásos betegsége miatt elektromos rokkantkocsira lett volna szüksége. Mivel akkoriban Magyarországon ez még elérhetetlen volt, Marika bécsi barátnője, Gerti egy ottani bolhapiac szervezésével összegyűjtötte az árát, a maradék holmit pedig elhozták Érdre. „Ha nekünk segítettek, nekünk is segíteni kell másokon” – jelszóval ebből szervezték Érden 1989-ben az első bolhapiacot egy másik mozgássérült javára, majd hamarosan Kárpátalja felé fordultak. Ausztriában beindult a segítő lavina. Megszületett a *Marika-Barátai Egyesület*, mely az évek során kb. 2000 tonna segélyárut gyűjtött, amit az *Egymásért Alapítvány* eljuttatott Kárpátaljára.”

A ferences püspök a módról is szól, ahogyan ezt az alapítvány teszi:

„Várföldi Tamás és Marika tevékenységében ez tetszik: nem »felülről« adakoznak, hanem gyakran ellátogatnak hozzánk, közvetlen ismeretségeket, barátságokat alakítottak ki a kárpátaljai emberekkel, intézményvezetőkkel, munkatársakkal, s így a valós igényeket, szükségét ismerve tudnak testvéri segítséget nyújtani.”

Hogyan fogadtátok a hírt, hogy Magyar Örökség díjban részesül az alapítvány?

Tamás: Váratlanul ért ez a jelentős elismerés. De érezzük, és az emberek az utcán mondják is, hogy az alapítvány megérdemli. Jelenleg a segítők létszáma egy 60-70 főből álló mag, és még ezen felül is bekapcsolódik 150 ember. Ebből adódik, hogy mi csak az átvevők voltunk, a díj minden velünk együtt munkálkodónak jár. Ezért is döntöttünk úgy, hogy 16 kárpátaljai és 5 osztrák munkatársunkat is meghívjuk a díjátadó ünnepségre. Múlt héten voltam Gyertyánligeten egy ünnepségen, ahová elvittem a díjból 10, nemzetiszínű szalaggal átkötött fénymásolatot. Átadtam a Megyei Karitászt vezetőjének, az óvodavezetőnek, papoknak, az új polgármesternek, és a beregszászi főkonzulnak is.

Elmondánátok néhányat az akcióik közül?

Marika és Tamás: Egyszer egy osztrák iskolát üritettünk ki, és több kamionnal szállítottuk át a nagyszülősi középiskolának, amit ezekből teljesen felszereltünk. Egy másik alkalommal

Matyas Tibor

a Budapesti Műszaki Egyetemről az Ungvári Egyetemre kisbusszal szállítottunk több részletben 4-5 köbméternyi speciális laboratóriumi felszerelést. Mikor Bécsben megszünt a klarissza nővérek óvodája a gyermekszám csökkenése miatt, mindent megkaptunk. Jelentkeztek Kárpátalja egyik településéről, hogy a helyi egyház megvett egy teljesen lerobbant, üres óvodaépületet. Magyarországról 22-en mentük el az osztrák óvodába és mindent leszereltünk: lambériát, fűtőtesteket, lámpabúrákat. Ebből a két kamionnyi áruból lett az óvoda

A Magyar Örökség díjnak mindenki részese, aki együttműködött az Egymásért Alapítvánnyal.

teljesen felszerelve. Szintén Ausztriában egy hatemeletes idősotthont zártak be, és már nem volt benne se áram, se lift, így gyalog kellett cipekedni a kiürítésekor. Áramfejlesztő generátorral, szerszámokkal 28-an mentünk ki, Budapestről és környékéről többen, Erdélyből, sőt Kárpátaljáról is. A három kamionnyi árut az éppen épülő iskolákhoz, óvodákhoz tudtuk felhasználni. Teréz anya nővérei Mária utcai ingyenes konyhája pedig ebből a szállítmányból kapott ipari gáztűzhelyeket.

Eredmény az is, amikor látjuk, hogy a jó példa ragadós. Használt hangszereket gyűjtöttek az osztrákok a Nevetleni Zeneiskolának, amelynek az igazgatója azóta évente tart jótékonysági hangversenyt egy-egy mozgássérültért. Ahogy mondják, a mi példánkon okulva rájöttek, hogy ők is tudnak segíteni másokon, és mivel nekik zenei tudásuk van, hát ezt adják.

1998-ban adtuk át az iskolát Salánkon, 2001-ben a salánkiak

szekérszámra vitték a szomszéd árvíz sújtotta helységekbe az élelmiszert, ruhát, matracot... „Ha mások segítettek minket, nekünk is segítenünk kell” – mondták.

Mi mit tanulhatunk a Kárpátalján élőkötől?

Tamás: A nagy vendégszeretet, mely magyarokra, ukránokra, ruszinokra egyaránt jellemző, pedig a helyzet egyre rosszabb. A közszférában dolgozók nem tudják kifizetni az alapkiadásokat sem, fizetésük értéke negyedére csökkent. Már félek meglátogatni néhány páciensünket, akit itt Magyarországon kezeltünk, mert ha elmegyek, hatalmas az öröm, és szaladnak a szomszédokhoz, az egyiktől kenyeret, másiktól tojást hoznak, 10 perc múlva rogyásig tele az asztal.

Volt-e mélypontotok, nagy elkeseredés, amikor majdnem feladtátok?

Tamás: Vannak csalódásaink, de mellette rögtön ott vannak az örömök és a kihívások, és mivel annyira sokrétű a mozgás, mindig több az örömteli feladat. Ha egy kerékpárból ki is esik egy küllő, a többi megtartja a kereket.

Az Egymásért Alapítvány albumából (4)

Bennem sohasem volt még teljes katasztrófa.

Bátorságra van szükség. Olyan kérésekkel keresnek meg, amelyek emberileg teljesen lehetetlennek tűnnek. A bátorság abban áll, hogy ezeket merjük továbbítani, meglebegtetni mások előtt. És többnyire érkezik válasz, a gondviselés mindig a megfelelő embert hozta elénk. 2000-ben, amikor szóltak, hogy Gyertyánligeten szeretnének óvodát indítani, de a meglévő épület felszerelésére 10.000 dollárra lenne szükségük, ezt a képtelenül nagy szükségletet elmondtuk osztrák partnerünknek. Nem tudhatuk, hogy épp előtte állította le egy afrikai projektjét a megemelkedett szállítási költségek miatt, és visszamaradt nekik éppen 10.000 dollár.

Nem nyűg a sok munka, az adminisztráció?

Marika: Gyermekkorom óta bennem volt, hogy segítő hivatást válasszak, ezért lettem orvos, de az egészségem miatt ezt egyre kevésbé tudtam gyakorolni. Majd jött ez a valós igény, és éreztem: ez az én feladatom. Amit én teszek itthonról, az sokkal több, mint adminisztráció. Szükség van a kapcsolattartásra, köszönőlevelekre, azok lefordítására, az adományozónak való visszajelzésre. A munkám krémje, mikor megszerkesztem az éves képes beszámolót,

amit szétküldünk a partnereknek.

Az alapítványi naplóból dolgozom, amit szintén én vezetek, de ebből csak a történetek töredéke fér bele.

Tamás: És jó tollad van Marika, szépen tudod kifejezni mindazt, ami megtörtént. Én nem tartom számon a dolgokat, jön egy feladat, és megoldom.

Hogyan tudatok ilyen eredményeket elérni: 5 korszerű iskola, 12 felújított óvoda, 3 orvosi rendelő, 4 árvaház...?

Tamás: Az lehetne a mottónk, hogy *Add tovább*, hiszen amit kapunk, azt folyamatosan megosztottuk, és ez inspirált másokat is, akik csatlakoztak, és segítettek éjjel-nappal. Ettől lett a több száz *Szíves Segítő* helyben, Ausztriában és Kárpátalján. Mindig vittük ki magunkkal az osztrákokat és a magyarokat is, így saját szemükkel látták, mekkora szükség van odakint, és hogy amit adtak, hova került.

Mindenkire szükség van ebben a népeket összekötő szeretetláncban. Azokra, akik adják, akik gyűjtik, akik szállítják, és akik kapják, mind részesei a kavalkádnak. Szükség van jószívű emberekre, akik a használt, de még használható dolgait nem dobják ki, és szükség van ránk, akik ezeket fáradság árán az arra rászorulóknak közvetítjük. ■

Február 19-én, 84 évesen elhunyt Umberto Eco, olasz nyelvtudós, közéleti író. Halála után több felvétel között a weben, ahol az olaszok professoréját saját, több tízezer kötetes könyvtárában láthattuk.

Eco megtestesítette a huszadik századi „írastudót”, akiről Babits Mihály írt korszakos esszéjében, az *Írastudók árulásában*. Talán ő az enciklopédikus kultúra egyik utolsó nagy hirdetője. Noha nyitottan közeledett a 21. század technikai újdonságaihoz, szellemi újításaihoz, mégis lényegében még a múlt századhoz tartozott filozófiai neveltetése révén.

Mivel magyarázható Eco hihetetlen népszerűsége? Európa önmagát keresi, évezredes kultúrájának morzsáiból csipegetve igyekszik valamilyen biztos alapot kialakítani önmaga számára, de egyre ingoványosabbá válik a talaj, ha azon tűnődik, miben is áll európaisága. Ebben a keresésben van egy ember, aki – látszólag – mindent olvasott, minden témához releváns módon szól hozzá, úgy ír szórakoztató regényt, hogy közben több szemeszterre való egyetemi tudásanyagot halmoz fel benne, művelt, mégse unalmas, kiismeri magát régmúlt korokban, mégse maradi, a műveltsége nem teszi sznobbá, mert érdekesnek találja és szereti a tömegkultúra termékeit is. Olyan európai, amilyenek mi is lenni szeretnénk. Kérdés, hogy lehetünk-e még, nyitott-e még ez az út előttünk, 21. századi emberek előtt is.

A tudós

Umberto Eco 1932-ben született Észak-Olaszországban. A nagyapja padlásán talált kalandregényeken keresztül vált fanatikus olvasóvá. Kezdetben a klasszikus akadémiai

Egy utolsó nagy európai

commons.wikimedia.org

Umberto Eco az aktualitásokra reflektáló tudós és író volt, aki mesterien ötvözte a szakmaiságot az élvezhetőséggel.

pályán indult el, filozófiát, nyelvészetet, irodalmat tanult és kutatott, de mellette kapcsolatba került a televízióval és több folyóiratnak is írt. Ha megmaradt volna szemiotikusnak (a jelrendszerekkel foglalkozó tudós), szűk szakmai rétegen kívül kevesen ismerték volna, bár ezen a területen is komoly tudományos karriert futott be. Meg tudta magát őrizni szélsőséges posztmodern elméletektől, ugyanakkor közérthetőn és élvezetesen írt a legújabb irodalomtudományi irányzatokról. Műelemzése bárki számára fogódzót jelenthetnek, és utat mutatnak az olykor nehezen megközelíthető irodalom felé is.

Hat séta a fikció erdejében című művét mindenkinek ajánlom, aki szeret olvasni, szeretné jobban érteni a huszadik század második felének irodalmi alkotásait, és közben kellemesen szórakozni egy művelt és humoros ember eszmefuttatásain.

Az író

Sokszor éri az a vád az irodalomtudósokat, hogy valójában nem értenek az igazi irodalmi alkotáshoz, ezért csak beszélnek róla, elemzik, és ezzel már-már megölik az irodalom élvezetét. Eco bravúros módon tért ki ez elől a vád elől: majd ötvenévesen maga is írni kezdett. *A rózsza neve* című regénye úgy lett világsiker, hogy a bestseller szerzők irigykedve nézték az eladott példányszámokat, míg a magasirodalom képviselői is lelkesen üdvözölték a művet.

A siker titka a sokrétegűség: aki akarja, olvashatja egyszerűen egy igen izgalmas, mozgalmas detektív- és fejlődésregényként, de akinek van hozzá füle, tudása, az filozófiatörténeti, történelmi utalásait megfejtve

másfajta élvezeteket is lel benne. S ha esetleg az olvasó ismeri Eco elméleti munkásságát a jeltan és a narratológia területén, példaregénynek is kezelheti, mely megvalósítja mindazt, amit Eco elméletben kidolgozott.

Kritikus értelmiségi

Eco mindemellett valami olyan szerepet is betöltött az olasz kulturális életben, amire nálunk is igen nagy szükség lenne és Babits Mihály, Bibó István óta nemigen vélem felfedezni. Eco egy felelősen gondolkodó értelmiségi volt, aki minden lényeges társadalmi kérdésben hallatta a hangját, nem titkolva világnézeti meggyőződését, és mégis párbeszédre készen, székértáboroktól távol tartva magát. Harminc éven át jelentek meg *Gyufalevelei*, rövid tárcái hétről hétre a *L'Espresso* című közéleti lapban. Ezekből válogatást magyarul is közreadott az Európa Könyvkiadó. Itt írt az aktuális hírekről, olvasmányélményeiről, politikáról, de olyan nagy társadalmi kérdésekről is, mint a túlnépesedés, a környezetvédelem vagy a bevándorlás. Mindent kritikával kezelte, de még az emberi butaságot is megbocsátó humorral ábrázolta. Umberto Eco – mint talán minden olasz a huszadik század derekán – katolikus neveltetésben részesült és aktívan gyakorolta is vallását, sőt katolikus közösségi vezető is volt egészen a húszas évei elejéig. Aztán eltávolodott az egyháztól és a hittől. Pontosabban személyes hitét elvesztette, önmagát „laikusnak” nevezte. Ez a kifejezés olaszul a nem hívő megfelelője. Mindazonáltal rendkívüli érdeklődéssel figyelte az egyházi folyamatokat, véleményt alakított ki a pápákról, vatikáni zsinatról és egyéb jelentős egyházi eseményekről.

Legsikeresebb művei magyarul is számos kiadást megértek.

Teológiai ismeretei alaposak voltak, hiszen filozófiai doktori disszertációját is Aquinói Szent Tamás műveiből írta. Sőt, jelentős egyházi személyiségek voltak a barátai. Egy ilyen kapcsolat tanúsága az a párbeszédes mű, amit Carlo Maria Martini milánói érsekkel közösen jelentetett meg. Magyarul is olvasható *Miben hisz, aki nem hisz?* címmel.

Számomra ez a mű szép példáját adja annak a tiszteletteljes párbeszédnek, amire egyházunk törekszik a jóakarató emberekkel. Eco, aki négy levélváltásból háromban a kezdeményező szerepét tölti be, azt tűzte ki célul, hogy a hívők és nem hívők etikájának közös alapelveit keressék a bíborossal. Felteszi például a kérdést: „Van-e a reménységnek (és a holnappal szembeni felelősségünknek) olyan értelmezése, amelyet hívők és nem hívők egyaránt elfogadhatnak?” Mire a bíboros: „A gyakorlatban valamiképpen léteznie kell, hiszen egyaránt látunk hívőket és nem hívőket, akik úgy élik meg a jelent, hogy értelmet adnak

neki, és felelősséggel teszik a dolgukat. (...) Lennie kell tehát egy mélyebb humusznak, melyből a gondolkodó és felelősségteljes hívők és nem hívők egyaránt meríthetnek.” Az egész kötet ezt a közös humuszt igyekszik megjelteni, megnevezni, gazdagítva a párbeszéd talaját és szélesítve az olvasók látókörét.

Hogy mi rejlik a lélek mélyén, nehéz megmondani. Eco kitarzott „nem hívő” volta mellett, végrendeletében polgári temetést kért, egy katolikus barátja azonban megemlékezik egy néhány hónappal korábbi beszélgetésükről, amikor is Eco azzal viccelődött, hogy ő úgyis előbb jut el a mennyországba. De hát be se engednek – így a barátja. Hogyne engednének! Ugyanazokat a katolikus szerzőket olvastuk, sőt nekem Szent Tamás személyes jó barátom. Meglátod, előbb ott leszek, és majd én szólok érted egy pár jó szót... Addig is, amíg a mennyországban találkozunk, használjuk ki azt a halál utáni továbbélést, amiben egy nem hívő író is mindig hisz: olvassuk műveit, folytassuk vele a párbeszédet. Mi fogunk gazdagodni. ■

**MÁRIA ARRÁ HÍV, NE ENGEDJÜK,
HOGY LEGYŐZZENEK A FÁJDALMAK,
A SZOMORÚSÁG.**

Mária jelenléte lehetünk

Mária, az igen asszonya az amerikai földrész itt élő lakosait is meg akarta látogatni az indián Szent Juan Diego személyében. Amint egykor Júdea és Galilea útjait járta, ugyanúgy érkezett Tepeyacba, a maga ruháiban, saját nyelvét használva, hogy szolgálja ezt a nagy nemzetet. Amint egykor Erzsébet mellett állt várandóságának ideje alatt, ugyanúgy kísérte és kíséri ennek az áldott mexikói földnek a „vajúdsát”.

Amint egykor jelenvalóvá tette magát a kicsi Juanitónak, ugyanúgy jelenvaló teszi magát valamennyiünknek, különösképpen azoknak, akik Juanitóhoz hasonlóan úgy érzik, „semmit sem érnek” [...]

Azt mondja nekünk, hogy „megtiszteltetés” számára, hogy anyánk lehet. Ez biztosít bennünket arról, hogy a szenvedők könnyei sohasem hiábavalók. Csendes imádságként felszállnak a mennybe, és Máriánál, az ő köpenye alatt mindig helyet találnak. Őbenne és ővele Isten testvérünké és útítársunkká válik, együtt hordozza velünk keresztjeinket, hogy ne roppanjunk össze fájdalmaink súlya alatt. Talán nem vagyok a te anyád? Nem vagyok itt? Ne engedd, hogy legyőzzenek fájdalmaid, szomorúságaid! – mondja nekünk. Ma ismét hozzánk fordul, hogy küldjön minket, miként Juanitót. Ma ismét azt mondja nekünk: légy a követem, légy a küldöttem, hogy sok új kegyhelyet építs, hogy kísérj sok életet, letörölj sok könnyet! Elég, ha elkezdesz sétálni lakókerületed, közösséged, plébániád utcáin, mint az én követem, emelj kegyhelyeket azáltal, hogy továbbadod annak örömét, hogy tudjuk: nem vagyunk egyedül, mert ő, Mária velünk van. Légy az én követem, mondja nekünk, adj enni az éhezőnek, inni a szomjazónak, szállást a rászorulóknak, öltöztess fel a ruhátlant és látogasd meg a beteget! Nyújts segítséget annak, akit lecsuktak, bocsáss meg annak, aki bántott téged, vigasztald meg azt, aki szomorú, légy türelmes másokhoz, és mindenekelőtt kérd és kérleld Istenünket! Talán nem vagyok a te anyád? Nem vagyok itt? – mondja nekünk ismét Mária. Menj, építsd kegyhelyemet, segíts nekem felemelni gyermekeim életét, akik neked testvéreid!

Részlet Ferenc pápa 2016. február 13-án, a guadalupai Mária-kegyhelyen mondott beszédéből.

Forrás: Magyar Kurír

Fordította: Tózsér Endre SP

© Depositphotos.com / Chad Zuber

Hősidőkre emlékeznek

A Fokoláre Mozgalom ázsiai közössége félévszázados fennállását ünnepli. Ennek kapcsán két alapító emlékezik vissza.

Február 21–22-én a Fülöp-szigeteken adtak egymásnak randevút az ázsiai közösségek képviselői és úttörői, hogy együtt ünnepeljék a Fokoláre Mozgalom itteni indulásának 50. évfordulóját. Emlékeztek a barátságának, az evangélium hírüladásának, a szegények megsegítésének történetére, mely egyben a vallások és kultúrák közötti párbeszéd története is. Vállalkozók, egyetemi hallgatók, politikusok, családok tettek tanúságot a mozgalom Ázsiában bejárt útjáról, az egészen szerény körülmények között megélt manilai kezdetektől fogva. Rufino Santos akkori manilai érsek kérésére Chiara Lubich 1966

februárjában öt fokolarinát és fokolarinót küldött a Fülöp-szigetekre: a Cengia néven ismert Guido Mirtit (aki alig két évvel korábban szabadult a prágai börtönből, ugyanis korábban a vasfüggönnyel elválasztott országok területén munkálkodott az egység lelkeségének terjesztésén), Giovanna Vernucciót és még három fiatal: Silvio Daneo, Ednara Tabosa és Magdalena Brandao tartott még velük. Ők voltak az egység lelkeségének első közvetítői a Fülöp-szigeteken, majd az egész földrészen.

Giovanna Vernuccio a 2016. februári manilai évfordulós ünnepségen.

Silvio Daneo: Rómából Ázsiába tartottam az ünnepre, és végre befejeződött az indulás előtti ügyintézés. Ültem a repülőn, nyugodtan kényelembe helyeztem magam. Ekkor hirtelen belém villant a felismerés, hogy pont február 16-a van, sőt épp délután három óra. Ötven évvel ezelőtt ugyanezen a napon, ugyanabban az órában indultam! Nem szándékosan terveztem erre a napra az utazást, de most elárasztottak az emlékek. Szinte újraéltem az ötven évvel ezelőtti rendkívüli pillanatokat. A vietnámi háború közepette keltünk útra. Amikor a Fülöp-szigetéről beszéltek, azt sem tudtuk, hol is van valójában, de amikor azt mondták, hogy Vietnámon is túl, mindenki tudta, ez mit jelent. Utána még tíz évig tartott a háború. Megtörténhetett volna, hogy soha többet nem térünk vissza, fájdalmas elszakadás volt ez Chiarától és az itteniektől. Abban a kiváltságban volt részem, hogy mindenhova elkísérhettem Cengiát. Az ő hangja és füle voltam, mert nem tudott angolul, így folyamatosan két nyelven kellett beszélnem. Tizenöt évig éltem mellette.

Milyenek voltak a kezdetek?

Giovanna Vernuccio: Egy kis házba költöztünk, és a berendezéshez semmit sem vásároltunk.

Charism of Unity
A Timeless Legacy

A szomszédasszonyunk kölcsönadott három székét. Három vagy négy hónapig nem volt hűtőszekrényünk itt, ebben az országban, ahol egy pillanat alatt minden megromlik. Volt egy kis pénzünk, amit kaptunk, de eszünkbe se jutott, hogy valami olyat vásároljunk, ami a körülöttünk élőknek nincs. Amikor Chiara eljött, pontosan ezt erősítette meg bennünk: „nektek is úgy kell élnetek, mint nekik.” Így természetesen a lelkiség elterjedt a szegények között, de csodálatos módon gazdagok körében is, akiktől sok mindent kaptunk, hogy osszuk szét a nélkülözők között. Valami arra sarkallta a gazdagokat, hogy adjanak a szegényeknek a javaikból, a szegények pedig átadták a gazdagoknak, ami a lelkükben volt. A gazdagoktól kapott pénzből tudunk elutazni a többi ázsiai országba, így az Ideál eljutott Koreába, Japánba is. Az ajtóm belső oldalára kiragasztottam egy Ázsia térképet, így amikor becsuktam, élém tárult egész Ázsia, ami óriásinak tűnt. Kemény volt... sok kalandot tudnék mesélni a hanyagokkal, a pókokkal, a szegénységgel, az árvizekkel, a földrengésekkel kapcsolatban, amelyekről a hírekből is tudunk, de valóban mindent befedett az emberek nagy szeretete.

Utazásaitok nyomán Manila után láttátok megszületni a mozgalmat Japán, Korea, Hong Kong, Taiwan, India, Pakisztán, Thaiföld, Kambodzsa, Vietnám földjén... Mi volt a módszerezetek?

Silvio Daneo: Nemrég azt mondta egy újságíró, hogy a Fokoláre Mozgalomnak azért volt nagy sikere Ázsiában, mert semmit nem akart erőltetni, nem akart tanítani, nem várt el semmit, hanem adott... A fokolari-nik nyelvezetével úgy mondhatnánk, hogy eggyé vált. Ez nem más, mint

© CSC Archivárius - Archivio (3)

1982. január, Chiara Lubich ázsiai látogatásakor. A felső képen Giovannával (bal szélén), és Guido Mirtivel (jobb szélén).

empátia, hogy megteremtjük magunkban az úrt, ami lehetővé teszi a párbeszédet. Az olyan ember, mint én, aki ötven évvel ezelőtt el sem tudta volna képzelni, mi fog történni, ma pedig látja ezt az egészet, azt hiszem, joggal mondhatja magáról, hogy tanúságtévő. Tanúsíthatja Isten dicsőségére, hogy ezek a tények igazak, és így végre hangot kap a pozitívum is.

A jövő biztató. Az egyik legfiatalabb, ugyanakkor nagyon dinamikus fejlődő közösség az indonéziai. Pernandos jelenleg Olaszországban, a mozgalom

ifjúsági központjában képzi magát tovább a lelkiségben.

Mit mondanál nekünk Indonéziáról?

Pernandos: Indonéziának 250 millió lakosa van, és itt él a világon a legtöbb muszlim. Körülbelül 17 000 szigetből áll, ahol 200 különböző nyelvet és nyelvjárást beszélnek. Indonéziában sokféle kultúra, vallás és törzs van, én egyszerű, katolikus családban nőttem fel. Van egy jelmondatunk, amit először indonéz, bahaza nyelven mondok, aztán lefordítom: „*Binéka tungál ika*”, „*Különbözőség az egységben*”. Ez valóban igaz ránk. Ebbe a sokszínűségbe érkezett meg a Fokoláre Mozgalom ideálja, és segít az egység megértésében és megélésében. Köszönöm Chiara Lubichnak és mindnyájatoknak! ■

Forrás: focolare.org és Collegamento CH

A sivatagból az erdőbe

Ferenc pápa szereti a meglepetéseket. Április 24-én délután váratlanul gördült be kocsija Róma zöld szívébe, a Villa Borghese parkba.

A Fokoláre Mozgalom római közössége és a Föld Napja olaszországi szervezete közös rendezvényt tartott, ahová a pápa is ellátogatott. Rino Fisichella érsek, az Új Evangelizáció pápai tanácsának elnöke, Maria Voce és Jesús Moran, a Fokoláre Mozgalom elnöke és társelnöke fogadta a jelen lévő 3500 résztvevő örömnéplése közepette.

Ferenc pápa először néhány tanúságtételt hallgatott meg a szegények és a fogvatartottak iránti szolidaritásról, valamint a szerencsejáték elleni küzdelemről. Aztán a Fokoláre Mozgalom és a Föld Napja szervezet beszélt az együttműködésükről, miként élnek Róma városáért, hogyan próbálják orvosolni sebeit és ébren tartani a reményt.

„Nagy munkát végeztek, erdővé alakítjátok át a sivatagot. A sivatag csúnya, akár a szívünkben van, akár a városok, a külterületek vagy a védett negyedek területén. Az erdő pedig teli van élettel, rendezetlen ugyan, de ilyen az élet.”

Ferenc pápa ezekkel a szavakkal fordult a résztvevőkhöz, majd félretette a papirokat és rögtönzött beszédet mondott: *„Onnan fogadjátok az életet, ahonnan jön, mint a kapus a labdát... Ne féljete a konfliktustól, mely kockázatot és lehetőségeket rejt. Megismerkedni kockázatos számomra is és a másik számára is,*

Marie Mejtříková

akihez odalépek. Viszont soha, de soha ne forduljunk el azért, hogy ne lássuk. Lépjünk oda a másikhoz, fogjuk meg a kezét, és töröljük le a könnyeit..., ha így teszünk, akkor a sivatag helyén megjelenik a mosoly. Majd így folytatta: „Figyeljétek meg az emberek arcát az utcán: mindenki magába zárkózik, nincs egy mosoly, nincs gyengédség, nincs emberbaráti viszony a járókelők között. Ahol nincs emberbaráti viszony, ott gyűlölet van, háború. Különböző helyszíneken éljük meg a harmadik világháborút.”

Továbbá: „Az emberbaráti magatartás ingyenes. Ezt a bölcsességet a sport és a művészet által lehet elsajátítani, ez az együttlét öröme, mert odalépünk egymáshoz. Az ingyenesség fogalmát nem szabad elfelejtenünk a mai világban, ahol úgy tűnik, hogy ha nem fizetsz, akkor nem is élhetsz. Az ingyenesség

a kulcsszó ahhoz, hogy ez a sivatag erdővé váljon. És a megbocsátás is, mert a megbocsátással eltávolíthatjuk a szomorúságot és a gyűlöletet.” A pápa így fejezte be beszédét: *„Hogy lehetséges ez? Annak tudatában, hogy mindannyian megbocsátásra szorulunk. Dolgozzunk együtt! Tiszteljük egymást! Így látni fogjuk, hogy a sivatag csodálatos módon erdővé alakul.”*

A végén egy kisfiú öko-dobókockát ajándékozott Ferenc pápának, melynek segítségével játékos formában elsajátíthatjuk, hogyan óvjuk meg a teremtett világot. A Gen Verde együttes is jelen volt az estére tervezett koncert miatt, így ők néhány dallal is kísérték ezeket a felejthetetlen pillanatokat. Befejezésül Ferenc pápa mindenkit *„szívből fakadó”* imára hívott: *„Urunk, tudjuk, hogy mindannyian gyermekeid vagyunk, hogy mindannyian testvérek vagyunk. Tudjuk, hogy mindegyikünknek küldetése van: tenni tudunk azért, hogy jobb legyen a világ, tenni tudunk, hogy a testvéreink kevesebbet szenvedjenek, hogy a föld-anyát megőrizzük, tenni tudunk, hogy sokan munkát találjanak és a munka által visszanyerjék méltóságukat. Mi, a gyermekeid, mind a te gyermekeid vagyunk, kérjük, add áldásodat.”* ■

Forrás: focolare.org

**Fordította és szerkesztette:
Reskovits Ágnes**

**Az anya
fáradhatatlanul
szeret, mindig
irgalmas és
megbocsátó.**

A halálnál is erősebb

Az anya fáradhatatlanul szereti gyermekét, akkor is, ha az rossz úton jár. Fáradhatatlanul hazavárja, ha távolba szakadt, mert egyetlen vágya, hogy újra találkozhassanak, hogy megbocsáthasson neki és átölelje, mert az anya szeretetéből teljes irgalom árad.

Az anya szeretete mindig felette áll minden fájdalmas helyzetnek vagy kínos körülménynek, amelybe gyermeke belesodródhat. Szeretete akkor sem hagy alább, ha gyermekét erkölcsi, ideológiai vagy másfajta viharok magukkal ragadják. Szeretete mindenek fölött áll, ezért szeretne mindent elfedni és elrejtteni.

Ha egy anya azt látja, hogy gyermeke veszélybe került, nem habozik kockára tenni mindent, a sínek közé ugrik, hogy elrántsa a vonat elől, vagy a tenger hullámai közé veti magát, ha fuldoklik. Mert az anya szeretete természeténél fogva erősebb, mint a halál. (...)

Ha ilyenek a hétköznapi anyák, vajon milyen lehet Mária, az Istengyermek édesanyja, és mindannyiunk lelki anyja! Mária a legkiválóbb anya, az anyaság és ezzel együtt a szeretet mintaképe. ■

Forrás: CN

Fordította: Tóth Judit

A másik hazája az én hazám is

Isten vágya mindig is az volt, hogy velünk, az ő népével lakjon. A Biblia első oldalai is ezt bizonyítják: Isten leszáll az égből, Ádámmal és Évával a kertben sétál és beszélget. Vajon nem éppen ezért teremtett bennünket? Aki szeret, vajon nem arra vágyik, hogy együtt legyen azzal, akit szeret? A Jelenések könyve Isten tervét fűrkészi a történelemtől, és bizonyossággal írja, hogy Isten vágya teljes mértékben meg fog valósulni. Már közöttünk lakik, mióta eljött Jézus, az Emmánuel, a „Velünk az Isten”. Jézus feltámadása óta pedig a jelenléte nincs térhez és időhöz kötve, hanem kiterjed az egész világra. Jézus óta egy sok népből álló, valóban rendkívüli emberi közösség kezdett felépülni. Isten nemcsak lelkünkben, családjunkban, népünkben akar élni, hanem az összes nép között, akik meghívást kaptak, hogy egyetlen népet alkossanak. Egyébként a jelenlegi népvándorlás miatt átalakul a nép fogalma is. A népesség több országban is immár sok népből áll. Bórszínünk, kultúránk és vallásunk szerint is nagyon különbözőek vagyunk. Gyakran bizalmatlanul, gyanakvással és félelemmel tekintünk egymásra. Háborút folytatunk egymás ellen. Pedig Isten atyja mindnyájunknak, mindannyiunkat szeret együtt és külön-külön is. Ő nem egyetlen néppel akar lakni – „természetesen a miénkkel”, ahogy azt gondolnánk –, és elfeledkezni a többitől. Mindannyian az ő gyermekei vagyunk, egyetlen család. Az e havi életigétől vezérelve gyakorlatozzunk hát abban, hogy értékeljük a különbözőséget, tiszteljük a másikat, hogy úgy tekintsünk rá, mint aki hozzám tartozik: én vagyok a másik, a másik pedig én, a másik bennem él, én pedig a másikban. Kezdjük azokkal, akikkel minden nap együtt vagyunk. Így helyet teremtünk

Istennek közöttünk. Ő hozza majd létre az egységet, őrzi meg az egyes népek identitását, és hoz majd létre egy új emberi közösséget. Chiara Lubich már 1959-ben megsejtette ezt. Ma is rendkívül időszerű és szinte hihetetlen ez a prófécia: „Ha egy nap az emberek – nem a személyek, hanem egész népek – [...] önmagukat háttérbe tudnák helyezni, ha háttérbe helyeznék a hazájukról alkotott elképzelésüket [...], és mindezt abból az államok közötti kölcsönös szeretetből fakadóan tennék, amit az Úr kér, éppúgy, ahogy a testvérek között is kölcsönös szeretetet kér, akkor ez a nap egy új korszak kezdete lenne, mert azon a napon [...] lesz élő és jelenvaló Jézus a népek között is [...]”.

Itt az ideje, hogy minden egyes nép kilépjen saját határai mögül és túltekintszen azokon; elérkezett annak a pillanata, hogy a másik hazáját úgy szeressük, mint a sajátunkat, meg kell tisztulnia szemünknek. Nem elég önmagunktól elszakadnunk ahhoz, hogy keresztények legyünk. A mai időkben Krisztus követőjétől ennél több kéretik: a kereszténység társadalmi tudata [...].

[...] reméljük, hogy az Úr megkönyörül ezen a megosztott és szétszórtatott emberiségen, ezeken az önmaguk burkába zárt népeken, akik saját egyszerű és elégtelen szépségüket csodálják – mely saját maguk számára egyedüli szépség –, akik foggal-körömmel ragaszkodnak kincseikhez, azokhoz a javakhoz is, melyekre más népeknek lenne szükségük, és az éhhaláltól mentené meg őket. Reméljük, az Úr ledönti a határokat, hogy a szeretet, az anyagi és lelki javak gyors vizű folyója akadály nélkül áradhasson az országok között.

Reméljük, hogy új rendet alakít ki világunkban az Úr, aki egyedül képes az emberiséget egyetlen családdá forrasztani és egyúttal a népek közötti különbözőségeket is megőrizni, hogy így mindegyikük képes legyen a többiek szolgálatába állítani a maga ragyogását és ezáltal felragyogjon az egyetlen olyan fény az életben, amely megszépíti és az örök haza előterévé teszi a földi hazát.¹ ■

¹ Maria, vincolo di unità tra i popoli, in *La dottrina spirituale*, Città Nuova, Roma 2006, pp. 327-329.

„Velük fog lakni és ők az ő népe lesznek, és maga az Isten lesz velük.”

(Jel 21,3)

librofoufthought.blogspot.com

Divatos nadrágok

A konyhaablakból

A húgom gyerekei nálunk voltak vendégségben, de az egyik kis unokával az apuka kinn maradt a kocsiban, mert elaludt. Éppen gofrit sütöttem nekik és az autóban lévőknak vittem egy párat a frissen sült édességből. Közben a ház előtt találkoztam három kedves szomszédban lakó idős hölgygel, akik rendszeresen sétálnak az utcán, akár esik, akár fúj a szél, minden nap. Az egyikük viccesen megjegyezte a sütit látva, hogy: köszönik, de nem kellett volna... Én szabadkoztam, hogy az autóban lévőknak viszem, de kellemetlenül éreztem magam.

Azóta eltelt néhány hét, és újból gofrit sütöttem ebéd után az unokáimnak. Kinéztem az ablakon, és láttam, megint sétálnak a kedves ismerősök, és épp van néhány frissen sült süti. Gyorsan szalvéta, csomagolás, kiszaladtam és átadtam nekik. Ők persze nem tudtak szóhoz sem jutni meglepetésükben, én pedig nagyon boldog voltam, hogy elmondhattam nekik, hogy a múltkor is szívesen kínáltam volna őket... ■

Szántó Lajosné

Állandó megtérés

Találtam az interneten egy cikket, ami hosszan elemzi és „értékeli” az egyházi közösséget, amelyhez tartozom. Nem kifejezetten pozitív szemléletű írás, hogy finoman fejezzem ki magam. Általában nyugodt maradok ilyen helyzetekben, de most olvasva a sorokat, mérges lettem a magukat „józnak” mondó keresztényekre, akiktől az írás származott. Egy ismerősömnek is tovább küldtem. Ő még jobban kiborult. Mit tegyünk? Szó nélkül kell hagyni az ilyesmit? Méreg volt bennem, már-már düh. Jogtalanul éreztem támadva magam és a közösségemet.

Aztán lassan megjelent gondolataimban az élet ígéje. Kemény felfedezés volt. Nem kevés indulatot, előítéletet fedeztem fel magamban. Nehéz volt az újratekzés. Fejbe vágott a felismerés, hogy ugyanúgy viselkedem, ahogy a világ. Hol marad a szeretet újdonsága? Nem tudok a felhőtlen változás élményéről beszámolni, de elindított egy fontos folyamatot bennem az életige. Megbocsátás, újratekzés. Ugyanakkor még mindig nem tudtam rávenni magam, hogy egy nyugodt hangvételű levélben reagáljak a leirtakra. Nem könnyű lépés, de úgy érzem, képes leszek arra, hogy a szeretet szemszögéből lássam ezt a helyzetet, nem elvakítva a méregtől. Felfedezés volt és „újabb megtérésre” hívott az ige. ■

G. Á. L.

Pixabay.com (3)

Divatos nadrágok

Az osztályban gyakran csúfoltak, amiért nem hordtam olyan divatos ruhákat, mint a többiek. Nagy családom van, és vidéken élünk. Egy nap segítettem az egyik osztálytársamnak, akinek nehezen ment a matek, és barátok lettünk. Néhány nappal később a többiek megint belém kötöttek a nadrágom miatt, de ő kiállt mellettem, hogy megvédjen.

Azóta nem csúfolnak. Legalább ketten kell, hogy legyünk ahhoz, hogy a hibás eszmék ellen harcoljunk. Utána rövid idő alatt még többen lettünk jóban, és amikor meg kellett szavazni az osztálytitkárt, engem választottak. ■

(Olaszország)

Az egyházhoz tartozom

Ítéletek és kudarcok ellenére.

szentségi házasság után hivatalosan is elvált, már több mint egy éve. Elmesélte próbálkozásait, ahogy meg akarta menteni a házasságát, de minden kísérlete kudarcba fulladt. Nem volt könnyű eldönteni, hogy férjhez menjek-e hozzá, mert hűséges akartam maradni az egyházamhoz. Meg akartam tudni, hogy Gerard kérheti-e előző házasságának érvénytelenítését. Hamar rájöttem, hogy olyan nagy szenvedésekkel kellene szembenéznie ennek kapcsán, amit nem kívánhatok tőle, és ő sem érezte úgy, hogy meg kellene tennie ezt a lépést, tehát nem erőltettem. Nem ezt a „megoldást” választottuk.

1984-ben polgárilag összeházasodtunk, és nyilvánvaló volt, hogy nem áldozhatok, de éreztem, hogy ezt a fájdalmat felajánlhatom Jézusnak. Ekkor született meg bennem a megingathatatlan bizonyosság, hogy Isten ismeri a szívem legbensejét, és azt a próbatételt is, ami előtt álltunk. Ő az egyetlen, aki képes megítélni minket. A rákövetkező vasárnap elmentünk a párizsi Notre Dame-ba, hogy Istenre bízzuk magunkat. Csak mi ketten voltunk, tanúk nélkül, különösebb imát sem mondtunk. Nem akartam elszakadni az egyháztól, csak azért, mert egy elvált emberrel kötöttem házasságot. Szeretem Istent, hogy ne

Huszonhárom éves orvostanhallgatóként, 1972-ben nagyon elégedetlen voltam, úgy általában mindennel. Ekkor talákoztam olyan fiatalokkal, akik Istentől beszéltek nekem, és azt mondták róla, hogy Ő a Szeretet. Később egy furcsa nevű, több napos együttlétre hívtak meg, amit máriapolinak neveztek. Katolikus hitben nevelkedtem, de hogy Isten valóban szeretet lenne, ebben nem hittem, de azért éltem a lehetőséggel és elmentem a máriapolira, hogy lássam, miről is van szó. A máriapolin nem történt velem semmi különös, de onnantól kezdve

az életem gyökeresen megváltozott. Azt hittem, hogy az evangélium már kiment a divatból, de ott arról beszéltek, hogy azt a gyakorlatba kell átültetni a mindennapi életben. Ettől fogva elkezdtem az evangélium mondatait egymás után élni, mindenfajta elemzés nélkül. Így érkezett el 1983. Ekkor 34 éves voltam és olyan fájdalom ért, melynek következtében az életem szinte kettétört, és minden, ami eddig értelmet adott a lételemnek, szertefoszlott: kapcsolataim, barátaim, semmi sem volt a kezemben, kivéve a munkám, a gyógyítás. Néhány hónappal ezután találkoztam Gerard-ral, aki több évi

szeretném az egyházát is. Ezért ezen a napon megerősödött a szívemben a döntés, hogy nem fogok áldozni. De azt a kérdést feltettem magamnak, vajon hogyan tudok kapcsolatban maradni Istennel? Annak ellenére, hogy már sok évet és sok szenvedést megéltünk együtt Gerard-ral, bennem volt, mint egy pecsét mindaz, amit a hetvenes években fiatalként megtanultam, hogyan kell „az evangélium szerint élni”. Az evangéliumi mondatok, melyeket próbáltam gyakorolni a mindennapi életben, fogodzó pontokat jelentettek. Életemet bevilágító fényszórókhhoz hasonlíthatom, már csak rajtam múlt, hogy komolyan vegyem.

Még Gérard-t is, akit nem nagyon érdekelnek a lelki dolgok, vonzza ez az élet, a „testvériség” megélése, és ezt úgy valósítja meg, hogy sok konkrét cselekedetet visz véghez, például részt vesz társasházunk karbantartásában. Ha probléma adódik az egyik lakásban, akkor jönnek, hogy nézze meg a férjem, még este későn is, mert tudják, hogy mi örömmel nyitunk ajtót. Egy idő után eszünkbe jutott, hogy meghívjuk a lakókat minden tavasszal a közösség kertjébe, vízkeresztkor pedig az otthonunkba egy partira. Ezekből az együttlétekből baráti kapcsolatok születtek. Valaki azt mondta: „Hála Istennek, hogy ebben a házban laktok, mert itt olyan jó a hangulat.” 1984-től a mai napig nem könnyű utat jártunk be, és voltak olyan pillanatok, amikor nagyon szenvedtem, kétségeim voltak, sőt lázadtam is az egyház lelkipásztorai vagy az olyan keresztények ellen, akik megítélték és nem értették bizonyos döntéseimet. Úgy határoztam, hogy elfogadom, amit az egyház tanít a házasság felbonthatatlanságáról, és megpróbáltam kapcsolatban maradni Istennel igéin keresztül.

Photo.com (2)

Egyik lépést tettem meg a másik után, és Isten kézenfogva vezetett: egyre inkább el tudtam magamat határolni a keresztények ítéleteitől. Az a tény, hogy nem vehetem magamhoz a szentostyát, nem azt eredményezi bennem, hogy nincs kapcsolatom Istennel, vagy hogy ki vagyok zárva az egyházból. A legfontosabb számomra, hogy egyre inkább közösségben legyek Vele, azáltal, hogy élem Isten ígését. Egy nap rájöttem, hogy meg kell

tennem még egy lépést. Hinnem kell abban, hogy ha továbbra is tudok szeretni még a legnehezebb körülmények közepette is, akkor Isten segíteni fog, hogy túljussak minden fájdalom, ami élethelyzetemből adódik. Isten meg tudja mutatni azt a jót, amit ki tud hozni ebből a fájdalomból, hogy nem élek teljes közösségben az egyházzal.

Biztos vagyok abban, és meg is tapasztaltam az évek során, hogy a Szentlélek jelenléte miatt az egyházban él a bölcsesség. Amit pedig a hozzám hasonló helyzetben élő emberektől kér, azt ma már nem úgy érzékelem, mint negatív törvények gyűjteményét, hanem bátorítást arra, hogy haladjak életem útján. Szabadabbá tesz, hogy szeressünk minden körülmények között. ■

Thérèse G., Franciaország

Fordította és szerkesztette: Tóth Judit

A HÁZASSÁG UTÁNI MÁSODIK KAPCSOLATRÓL.

Az *Amoris laetitia* kezdetű apostoli buzdításban [cikkünk a 4. oldalon] Ferenc pápa kijelenti: „Azért, hogy elkerüljünk minden téves értelmezést, emlékeztetek arra, hogy az egyház semmiféle módon nem mondhat le a házasság eszményéről, mint egy isteni terv nagyszerűségéről, továbbá a tévedések lelkipásztori kezelésénél ma sokkal fontosabb az a lelkipásztori erőfeszítés, mely megszilárdítja a házasságokat” [AL, 307].

Másfelől pedig a pápa nem felejt el, hogy figyelemmel forduljon a családok törekenysége felé. Anélkül, hogy kisebbitenénk az evangéliumi ideált, irgalommal és türelemmel kell elkísérni az emberek növekedésének lehetséges szakaszait, úgy, hogy helyet hagyunk az Úr irgalmassága számára [AL, 308]. A „házasság utáni második kapcsolatban élőket integrálni kell, nem pedig kizárni az egyház közösségéből... az ő részvételük különféle formában fejződhet ki, éppen ezért van szükség a jelenleg használt kizáró formák megkülönböztetésére, és ha lehet, azokra megoldást kell keresni”.

Forrás: Vatikáni Rádió

it.wikipedia.org

Hamis optimizmus

Egy kollégám, véleményem szerint „vak optimizmusban” szenved. Figyelmét kizárólag az élet jó oldalára, a pozitív eredményekre irányítja. Úgy tesz, mintha nem látná a valóságban meglévő nehézségeket, és ezért gyakran meglepetés éri, amikor egyértelműen negatív eseményekkel találkozik. Emiatt a rózsaszín szemüveg miatt, mellyel az életet szemléli, ilyen helyzetekben felkészületlennek és alkalmatlannak tartja magát. Hogyan tudnám őt segíteni?

Martin Seligman, az Amerikai Pszichológiai Társaság első számú kiváló pszichológus kutatója és elnöke, tudományosan kimutatta, hogy az „optimizmus” az érzelmi jólétnek egy alapvető eleme. De nagy különbség van az egészséges optimizmus és a pozitív gondolkodás „minden csodálatos” stílusú változata között, amely manapság nagyon vonzó a tömegek számára.

A New Age által ajánlott együgyű pozitívizmus azt javasolja nekünk, hogy

FloraBony (2)

mindig és csakis a dolgok vidám oldalát lássuk. Az unos-untalan ismételt szidások például gyakran ellentétes hatást váltanak ki, másokban haragot

és elszigeteltséget okoznak. Igaz, hogy azok, akik a „minden csodálatos” játékot játsszák, nemcsak elhanyagolják a problémákat és konkrét kérdéseket,

PSZICHOLÓGIA

Ezio Aceti

Pozitív látásmód

Amikor tévét nézek, mindig úgy érzem, mintha a farkasok világában élnék, mindenki egymás ellen van. Ilyen körülmények között nehéz pozitívnak lenni. Kérem, javasoljon valamit!

A világ, amelyben élünk, úgy gondolja, hogy a tájékoztatás a hírekkel való bombázásban rejlik. A közönség megnyerése érdekében az érzelmi töltöttség a magasba szökik, a legerőteljesebb érzelmek között pedig a negatívak szerzik meg a legelső helyet. De ez nem mehet így tovább! Szükségünk van a mentálhigiénére, újra kell tanulnunk a jót és a pozitív látásmódot. Hogyha szeretetből lettünk teremtve, ez azt jelenti, hogy a jó „ragadós”, gyorsabban terjedhet, mint a rossz. Mennyivel jobb lenne, ha megfelelő hangvétellő, pozitív programokat

szerveznénk és olyanonkon vehetnénk részt, amelyek fénnel töltenének el, és ezzel megdöntենék a profitra törekvés logikáját.

A pozitívításban való hit naivitásnak és gyengeségnek tűnhet, de igazából értelmet és erőt ad! Még ha nem is hangos lázadással történik, ereje épp a csend mélységében rejlik, amely képes minden szívet megérinteni, és felszabadítja a felszín alatt nyugvó energiákat. Ha hozzászoktatod magad a pozitívítás terjesztéséhez azáltal, hogy pozitívumokat mondasz másokról és feltárod, milyen sok jó van a világban, szép lassan a pozitívítás mellé állnak majd társaid is, és így a remény felváltja a reménytelenséget. Ne hidd azt, hogy ez kevés! Mária is ezt tette életében: mindig hitt a Szeretetben, még akkor is, amikor halott Fiát tartotta karjaiban. ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

amelyekkel szembesülniük kellene, de megakadályoznak másokat abban, hogy kifejezhessék a fájdalmat, szenvedést, haragot, magányt vagy félelmet. Az örökösen pozitív emberek társaságában nehéz, majdnem lehetetlen, hogy kifejezzük negatív érzéseinket, mert szerintük mi magunk vagyunk a hibásak a tényért, hogy negatív érzelmeink vannak.

A reális optimisták viszont, ha szembe kerülnek valóságosan negatív vagy kellemetlen eseményekkel, nem beszélnek arról, hogy az élet mennyire csodálatos, és minden csodálatosan fog menni. Aki azt hiszi, hogy jó arcot kell vágni a rossz játékhoz, és folytonosan azt kell ismételn, hogy minden remekül fog menni, gyakran még súlyosabb problémákkal fogja szembetalálni magát. A kis problémáknak, ha nem veszünk tudomást róluk, az a tendenciájuk, hogy kiterjeszkednek és növekednek egészen addig, hogy súlyos problémákká válnak. A különbséget a hamis és a reális optimizmus között, két különböző állításban lehet kifejezni. „Nincs semmi, ami miatt aggódni kellene, egyszerűen minden csodálatos.” Ez a hamis optimizmus. A második állítás egy reális optimizmust tükröz: „Nagy bajban vagyunk, úgy tűnik, nem mennek jól a dolgok, de ha szembe nézünk a helyzettel, az ügyet lépésről lépésre sikerül orvosolni.”

Fontos tudomásul venni azt, hogy bizonyos szituációkban nem lehet változást elérni, és ilyenkor az elfogadás, és nem az optimizmus lesz az, ami segít abban, hogy elkerüljön minket a depresszió, és a véget nem érő frusztrációk sorozata. ■

Forrás: CN
Fordította: Bodnár Sándor

Ne álljon közénk a mobil

Házassági évfordulónk alkalmából elmentünk vacsorázni egy étterembe, ahol szomorú jelenséget tapasztaltunk. Nekünk öröm volt végre egymással beszélgetni, de azt láttuk, hogy sokan inkább a mobiljukkal játszottak. Úgy tűnt, mintha csak véletlenül, ok nélkül lennének együtt.

Ismerős ez a helyzet vonaton, hajón, étteremben, de még moziban is. Gyakran még az idősebbek is a telefonjukkal vannak elfoglalva. Azon túl, hogy rendkívül bosszantó, amikor a mellettünk ülő így viselkedik, adja magát a kérdés: Mi rejlik e mögött az egyre a terjedő jelenség mögött? A közösségi élet iránti szomjúság, és a vágy, hogy elérjenek egyfajta intimitást másokkal, vagy inkább eszköz, hogy elkerüljék az elkerülhetetlent, hogy be kelljen lépniük egymás világába?

Nem szeretnénk általánosítani. Lehetnek tényleges szükségletek, amelyek igazolják a mobil fontosságát. Mindig elszomorító azonban, ha olyan párokat látunk, akik ahelyett, hogy egymással beszélgetnének, inkább a telefonon játszanak, távollevő ismerősökkel csevegnek, vagy mindenféle információ után kutatnak. Nem akarunk pánikhangulatot kelteni, de számunkra ez egy olyan párkapcsolat tünete, ahol a felek párhuzamos valóságokban élnek: mindkettőjüknek megvan a maga baráti köre, a maga teendője a sport, a kultúra és a társas kapcsolatok terén. Külön-külön látogatják meg rokonaikat is, stb. Így a kikapcsolódás pillanata, például amikor étteremben vacsoráznak, ugyanolyan lesz, mint a nap bármely más pillanata. Amikor lehetőség nyílna, hogy beszélgessenek egymással, falba ütköznek, abba a falba, amely a kommunikáció hiányában épült fel köztük, de képtelenek azt lerombolni. Nincs szebb annál, mint egy olyan párt látni, akár egy étteremben is, akik egymás szemébe tudnak nézni, és igazán meg tudják hallgatni egymást. Ez a legnagyobb ajándék, amit két ember adhat egymásnak. Kezdjük el mi ezt a folyamatot, tegyük félre a mobilunkat, mutassunk példát, hogy szeretettel tudunk beszélgetni és egymásra figyelni. ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

© Depositphotos.com / Denys Galib

Barátság a padon

Mauzi néni minden szombat délután mosolyogva tipegett a park felé, lila virágokkal díszített, régimódi kalapjában, és sosem felejtett el kecszet vinni a kacsáknak, de nem is akármilyet, hiszen saját kezűleg készítette őket. Mauzi néni nagyon szeretette az állatokat – ezt három macskája és a kiskutyája is tanúsíthatta –, és volt még egy gondosan ápolt télikertje is, hiszen kertészkedni is szenvedélyesen szeretett: jól ismerte a növények csínját-bínját, háza egy színes virágágyáshoz hasonlított. A parkban szeretett hosszan üldögélni, vitte magával a fonalait, és szaporán kötögetett, miközben az arra járó embereket figyelte. Ez is nagy szenvedélyévé vált: fantáziálni az arra járókról, elképzelni milyen életet élhetnek, milyen lehet a múltjuk, szokásaik, gondolataik, az életük. Egyik nap, amikor Mauzi néni megszokott padja felé tipegett a tóparton, elszáguldott mellette Kismagdus, az örökké vidám és mosolygós kislány... és jaj... kiverte a kezéből a fonalakat, a kötést, és az egész csomag a tó vizébe pottyant. Micsoda balszerencse! Kismagdus anyira megijedt, hogy még el is pityeredett...

Ám Mauzi néni, bár bosszankodott, nem vesztette el a lélekjelenlétét. Meghívta a kislányt egy gombóc fagyira, és visszatérve együtt telepedtek le a padra. Így kezdődött a barátságuk! Onnantól fogva minden szombat délután találkoztak a padjuknál, Mauzi néni szeretett mesélni Kismagdusnak a gyerekkoráról, fiatal éveiről, hogyan árult ibolyacsokrokat az utcán, a nagy befőzésekről, és a tűz körüli mesehallgatásról a családja körében. Kismagdus mindig figyelmesen és érdeklődve hallgatta. Teltek a napok, hónapok, évek, és kettejük barátsága egyre szorosabbá vált, egyre erősödött, éppen úgy, mint a park öreg fáinak göcsörtös gyökerei. Aztán Kismagdusból Magda lett, Mauzi néni pedig egyre nehezkesebben járt. Míg egy nap aztán örökre lehunyta szemét. Magda elkísérte utolsó útjára öreg barátját, és azt a fehér sálat viselte, amit a néni nagy szeretettel és odaadással kötött neki. Hosszú évek múlva, egy verőfényes szombaton Magda néni épp a padja felé igyekezett, amikor, képzeljétek: nagy sebesen nekiszaladt egy vidám kislány! Magda néni elmosolyodott, aztán kézen fogta a megszipent kislányt, és elindultak a fagyizó felé... ■

Forrás: CN

Fordította: Feltserné Bernáth Mária

Testvér

„Arra gondolt, hogy Viola nem tud beszélni, de világszépen mosolyog, nem tud járni, de teljes szívvel ölel, nem tud írni vagy olvasni, de úgy tud szeretni, mint senki más.”

KÖNYV

Kilenc lektor és egy szerző! Négy egyszerű és nagyszerű mese az elfogadásról, a fogyatékkal élő gyermekekről, életükről a közösségben és a családban. S a konfliktusok örökbecsű megoldásáról: élni a másik életét, megismerni, behelyezkedni az ő helyzetébe. Bartos Erika, az *Anna*, *Peti* és *Gergő* mesekönyv-sorozat és a *Bogyó és Babóca* mesesorozat és rajzfilm népszerű szerzője az elmúlt években nagy feladatra vállalkozott, amikor a nehéz helyzetben lévő gyerekekről és családjokról írt és rajzolt egy értékes könyvet *Órangyal – Mesék az elfogadásról* címmel. A nehézséget érzékelhetővé teszi a nyolc szaklektor közreműködése (a kilencedik a nyelvi). A kötet hátoldalán olvasható „móttó” szerint: „A másik ember elfogadása azt jelenti, hogy beengedjük őt a szívünkbe.” ■

Körmeny Imre és Körmenyné Érdi Mária

Varázsérintés

A sorozatnézés veszélye az, hogy nehéz abbahagyni, érdemes tehát „rövid” sorozatot választani. Ez a helyzet a *Halottnak a csókkal* is, amelyből csak két évad készült. Ned, a pitekészítő különleges érintésével képes föltámasztani a halottakat. Azonban akit másodszor is megérint, az ismét meghal, ezúttal végleg. Egy rendőrnnyomozó barátjával együtt gyilkossági eseteket oldanak meg úgy, hogy a

TV

többnyire komikus véget ért hullákat kérdezik ki Ned ujjá segítségével. A bonyodalmak akkor kezdődnek, mikor gyerekkori szerelme emberölés áldozata lesz, és Ned egy percnél tovább hagyja életben a Chuck nevű lányt, aki helyett valaki másnak kell meghalnia. Hogy szerelmét ne veszítse el újra, a pitekészítő egészen izgalmas kapcsolatba kezd a lánnyal, akihez sehogy sem érhet hozzá, a köztük lévő szeretet és kommunikáció azonban nőttön-nő. Mindeközben Chuck titkokat cipelő nagynénjei elől is rejtegetni kell, hogy szeretett unokahúguk nem fekszik a Cour d’Cour-i temető mélyén... A sorozatot pazar látványvilága, eredeti karakterei, csavaros (és sajnos lezáratlan) története, zenei világa, valamint az emberi jószágért, erkölcsért és becsületért való kiállása mellett, de nem mellesleg a filmvásznon ritka, tiszta szerelem ábrázolása miatt ajánlom a kedves olvasóknak. A szórakozás, humor (és könnyek) garantáltak! ■

Antal Gergely

Szunnyadó álmaink

Egy rövidfilm ritkán kap kellő figyelmet, főleg animációs műfajban. Úgy gondolhatnánk: átfogó gondolatmenetek, mély cselekmények interpretálására egyszerűen szükség van egy adott hosszúságú játékidőre, egy hozzávetőleg másfél órás élményre.

Mark Osborne amerikai rendező, a *Kung Fu Panda* és a *Kis Herceg* című egészestés alkotásokkal szerzett hírnevet, első nagy dobása azonban a *More (Több)* című, egy alig hat perces stop-motion film. A kérdések, melyeket körüljár, személyesen érintenek meg. Hősünk egy kiüresedett, szomorú világban tengődik – mint az életbe beleunt egyszerű ember. Valami mégis hajtja belülről, talán úgy érzi, élete hiányos, küldetését még nem teljesítette...

Az identitás, élethivatás és álmok gyötrő, de ugyanakkor motiváló kettősségét ragadja meg, és bár hatásosan, de nem cukormázasan tálalja az utat, és a történet többféleképpen értelmezhető végkimenetelét. Érdemes tehát nyitott szemmel figyelni a rövidfilmeket, mert lehet, hogy komoly pozitív megkeleplezésben lehet részünk! ■

Göbel Gergely

FILM

NÉZZÜK EGYÜTT ÉS BESZÉLJÜK MEG!

KÖZÖSSÉGI FILMKLUB az Új Város Központban [1088 Budapest, Rákóczi út 29.]
2016. június 3. péntek, 19:00: Animációs rövidfilmek

Bővebb információ:
Göbel Gergely, gobel.gergely@gmail.com

Közéleti kiadvány
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom
lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Munkatárs: Kovács Bertalan,
Simkó Zsófia

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomtatás:

Innova-Press Bt. Pomáz

Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2016-ra: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10000 Ft

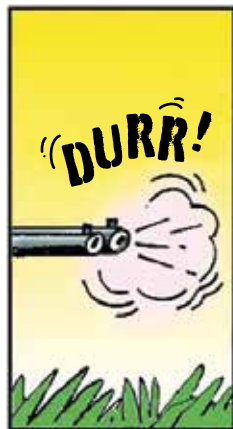
Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkeink
a 10-13. oldalon.

© Depositphotos.com/
Mykola Komarovskyy

SZEMÉLYI JÖVEDELEMADÓJA 1%-ÁNAK FELAJÁNLÁSÁT

köszönettel vesszük az **ÚJ VÁROS ALAPÍTVÁNY 18041930-1-42** adószámára.

új város

ami összeköt

ÖSSZEKÖT,
FELKÉSZÍT,
KIFELEÉ VISZ

KERESSE KÖNYVEINKET

a 2016. május 9-14-ig tartó
XXIV. Szent István Könyvhéten,
a Ferenciek terén!

ISSN 0865-0829

16005

9 770865 082008

Új Város 2016/05